

Тогати една отъ момитѣ която съдѣше близо до Апкида обър-
на са къмъ него съ слѣдующата пѣсень.

Докат' ти ѣ весело въ свѣта
На младостта, на хубостта
Предавай са съ свобода;
Златитѣ хвъркатъ часове
И та обсыпва съ цвѣтове
Засѣзната природа.

Не бойса на смърта гласа
Далечъ е лютата коса
А може и да ѣ близка . . .
Но ти дързай, и не скърби
И чашы свѣтлы и златы
Ржката ти да стиска.

За минжлото не мнѣй
За него слзы ты не лѣй
То вече са не връща;
Далечъ отъ скърбъ, далечъ отъ ядъ
Въ любовь и радость твоя младъ
Животъ да са обраща. (а)

(а) Помыслихмы за нужно да скратимъ пѣсеньта до полувинъ и да не излагамъ сичкитѣ идеи на пѣвицата.

